

ikke det, maa Børnene dog ikke savne Undervisning, og saa staa de offentlige Skoler parate til at tage imod dem.

Jeg er derfor af den Mening, at dette Lovforslags § 2 er overflødig, hvis man ikke har en Bihensigt med den. Det er aldeles overflødig at paalægge Kommunalbestyrelserne, at de skal sørge for, at fattige Folks Børn ikke lider Nød. Det skal de ifølge den bestaaende Lovgivning. Saa snart Børnenes Forældre eller Værge henvender sig til Kommunalbestyrelsen og siger: Jeg er ikke i Stand til at ernære mine Børn paa tilbørlig Maade, jeg kan ikke sørge for deres Ernæring; saa skal det offentlige tage sig af dem. Det er mit Standpunkt med Hensyn til Skole- og Fattigsager, at Staten staaer ikke i direkte Forhold til Børnene, men staaer kun i Forhold til Forældrene. Og det er det Princip, jeg har hævdet og vil holde fast ved, saa længe jeg har Lejlighed til at tage Ordet i denne Sal om disse Spørgsmaal.

Hvad angaar Lovforslagets § 4, har jeg søgt at værges Kommunalbestyrelserne mod vilkaarlig Behandling. Denne Paragraph gaar nemlig ud paa, at en enkelt Kommune med Ministerens Bistand kan tvinge flere Kommuner til at træffe Foranstaltninger i Henhold til denne Lov, som de ikke ønsker at være med til, og saaledes ønsker jeg ikke, at Kommunerne skal behandles i Henhold til Love, som vi vedtager. Hver enkelt Kommune maa staa frit, hver enkelt Kommune har sin Pligt overfor sine ubemidlede Indbyggere, men man skal ikke tvinge nogen Kommune til at komme ind under Forhold, som den ikke frivilligt vil ind under, eller til at foretage Foranstaltninger, som den ikke godvilligt vil gaa med til. Og jeg har tilladt mig at kritisere Skatteparagraffen, fordi Rigsdagen ikke blot har en Pligt overfor dem, der er trængende, men ogsaa overfor dem, der skal betale, hvad der skal til, en Pligt til at sørge for, at man ikke undergiver dem en ret vilkaarlig Behandling. Her siger Ministeren, at det ser næsten ud, som om jeg, idet jeg har peget paa, at man kan give Kommunerne Ret til at forhøje deres Ligninger — det var jo en meget smuk agitatorisk Vending — vilde være med til at paalægge Smaafolk Skatter, for at man kan faa dækket, hvad der savnes. Nej, det er ikke min Mening. Hvis Ministeren vil acceptere det Grundlag, jeg har anbefalet, at Kommunerne faar Ret til at forhøje deres Ligninger, saa vil jeg være med til at forhøje paa det Grundlag, at Kommu-

nerne faar større Frihed, end de nu har, til at unddrage fra Skattepligten adskillige af deres mindre bemidlede Beboere, medens jeg har stillet i Udsigt, at jeg kan gaa med til — og det vedstaar jeg — i særlig Grad at forhøje Skatten paa Formuer. Men jeg har ved Siden deraf henpeget paa en Indtægtskilde, som det gør mig ondt, at Ministeren ikke rigtigt har indladt sig paa at forhandle med os om, nemlig den, at man i højere Grad, end Tilfældet nu er, skulde beskatte de store Indtægter, som Krigssituationen har skabt for mange Erhverv, for mange Enkeltpersoner og for mange Aktieselskaber her i Landet. Ministeren gjorde mig opmærksom paa, at vi har en saadan Lov. Ja, det er rigtigt, men den er alt for lempelig, alt for spagfærdig. Jeg er enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) i, at denne Lov maa tages op til Revision, naar der skal tilvejebringes saa store Midler, som der nu bliver Tale om. Det forekommer mig for at tage et Eksempel, at naar vore Skibsfartsselskaber har tjent, jeg ved ikke hvor mange Procent, men naar Aktierne er avanceret mindst 100, maaske 200 pCt. paa Grund af de store Indtægter, Selskaberne har haft, er der ingen Anledning til at skaane disse store Indtægter, som er en Følge af den Situation, som Krig har skabt, naar vi staaer overfor det Forhold, at Krig har skabt Nød og Elendighed i mange Hjem, saaledes at Staten er nødt til at tage sig af Nøden i disse Hjem, for at de ikke skal lide alt for meget under den nuværende Situation. Det er da ganske naturligt, at man spørger: Skal ikke de Borgere, som ganske særlig har tjent ved Krigssituationen, i ganske særlig Grad yde deres Bidrag til Udredelsen af de Udgifter, der her er Tale om? Det synes jeg der er god Grund til.

Til det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad), der mindede om, hvad Skoledirektionerne i sin Tid havde svaret paa Spørgsmaal, der var rettede til dem vedrørende Skolebespisningen, skal jeg sige, at de Oplysninger, der kom fra Skoledirektionerne, giver jeg ikke meget for. I Skoledirektionen sidder Provsten og Amtmanden (*Wiinblad*: Skal man da ikke tro dem?). Jo, det skal man; men man skal ikke i for høj Grad tro paa deres Kendskab til de kommunale Forhold, thi dem har mange af dem ikke meget Kendskab til. Det er ogsaa sjældent, at man hører, at det ærede Medlem tager Provster og Amtmænd til Indtægt; det er